

Tartalomjegyzék

Katolikus Ifjúsági Világtalálkozó	2. oldal
Október 23.	4. oldal
Kórustábor, Hangverseny	5. oldal
Szalagavató.....	6. oldal
Családi nap	8. oldal
A Tiszaparti Egerben	10. oldal
Zenei Világnap	11. oldal
Advent Bécsben	12. oldal
72 óra kompromisszumok nélkül	13. oldal
Fecskeavató	14. oldal
Őszi túrák	16. oldal
A 24 órás vetélkedő	18. oldal
Sport.....	19. oldal
Filmajánlók	20. oldal

Szerkesztők: Sipos Nikolett, Gregor Csilla, Karsa Patrik, Földi Adina, Fehér Anna, Ádám Adrienn, Molnárné Drosz Szilvia

„Verjetek benne gyökeret, épüljete rá és erősödjete meg a hitben.” (Kol 2,7)

Katolikus Ifjúsági Világtalálkozó

Szegedi lakhelyemnek, a Szent Imre Kollégiumnak és a Szeged-Csanádi Egyházmegye támogatásának köszönhetően volt szerencsém részt venni a 2011 augusztusában, Madridban megrendezett Katolikus Ifjúsági Világtalálkozón.

Bár fő célunk a Világtalálkozón való részvétel volt, mi már 10 nappal a kezdete előtt buszra szálltunk egy, a Dómban megtartott mise után a szegedi Tisza-parton. 23 órányi utazás után, amely alatt Németországban hatalmas viharban volt részünk, elértük első célunkat, a Franciaországban található **Taizé** nevű kis falucskát, vagyis a taizéi testvérek „táborát”. Mivel a kollégiumban lehetőségünk van rendszeresen részt venni taizéi imaórákon, a társaság nagy részének nem jelentett újdonságot maga az imaforma, amely naponta háromszor – rendszerint az étkezések előtt – hívta énekes elmélkedésre az ott tartózkodókat. De mégis, milyen a Taizé életérzés? Az odalátogatók általában fa barakkokban laknak, ott tartózkodásunk alatt azonban 4500 főt tett ki a létszám, ezért mi 20 személyes sátrakba kényszerültünk, ami, valljuk be, nem volt túl kényelmes a spanyol időjárásra felkészült zarándokoknak a 10 °C alatti éjszakákon. Ez kicsit rányomta bélyegét a napjainkra, ugyanis volt olyan éjszaka, amin én magam óránként fél órát ébren töltöttem azzal, hogy a vacogó fogaimat próbáltam összeszorítani, a fejem mellett mocorgó állatkákról pedig már nem is beszélek. De hát ez is hozzátartozik. Reggel harangzúgás hívja imára a résztvevőket, ezután pedig a különböző országokból idesereglett fiatalok osztottak ételt mindenkinek. Sokféle étel, de mindenből kevés, ezzel kerülük el a „maradék-képződést”. Délelőtt különböző workshopokon vehettünk részt, amelyek igény szerint németül, angolul vagy franciául zajlottak. Ebéd előtt újabb ima következett, a szerzetesek által tervezett és épített hatalmas, hangulatos, hívogató templomban, ahol a közösség dalait különböző nyelveken énekelte több ezer ember. Ebéd szokás szerint, majd délután különböző programok közül választhattunk. Bevallom, ezek a délutáni programok többször áldozatul estek kíváncsiságunknak, ugyanis mi inkább meglátogattuk a közelben található csodálatos Cluny apátságot, és a közeli városka, Cormatin kicsiny, de annál hangulatosabb kastélyát. Azt kell mondanom, jól tettük. Vacsora előtt újabb ima következett, majd este az Ojak, a „szórakozó sátor” várta a világ összes pontjáról érkezett fiatalokat. A negyedik nap indultunk tovább Taizéből, álmatlan és rettenetesen fagyos éjszakák után a spanyol előtalálkozó színhelyére, Gironába.

A majd egy napos utazás során a Barcelonától pár órányira található **Gironában** egy kisebb iskolaépületben találtuk magunkat, ahol négy nagy terem állt polifoamjaink és hálósájkaink rendelkezésére. Némi rémülettel fogadtuk az udvaron sorakozó mobil illemhelyeket, de azt hiszem, az érzést magasan felülmúlta a zuhanyzó, ami a hátsó fal mögé, az udvar betonjára kiállított nyolc zuhanyrózsát jelentette. Itt tartózkodásunk alatt tehát félórás váltásban fiú és lány fürdőzés volt az esti program, a sarokra állított örökkel, és fürdőruhában vagy anélkül a teljesen hideg víztől olykor visongató emberekkel. Ennyit tehát a spanyol forróságról. ☺ A vacsorát egy háromnegyed órás sétát követően egy hatalmas mezőn fogyaszthattuk el. Humuszt (csicseriborsó főzelék) és ízesített paradicsomlevet. Minden

este... azt hiszem, senki nem kívánja azóta ezen ételeket. ☺ Az alvásra a Gironában töltött idő alatt körülbelül napi 5 órányi lehetőségünk volt, ezért egyre fokozódott a Taizében összeszedett fáradtságunk. A megérkezésünk utáni napot spanyol és szlovák nyelven elvégzett misével kezdtük,

ami sokunk számára elég bizarr volt, tekintve, hogy nem vagyunk hozzászokva a mediterrán tapsolós-viccmesélős misékhez. Ezután Girona belvárosát tekinthettük meg, ami azért különös élmény, mert különös kontrasztot alkot a várost kettészelő csatorna két oldalán található ó- és újváros képe.

Ezután egy rövidebb utazással eljutottunk a tengerhez, ami nagyon feldobta az elgyötrődött társaságot. A következő napot **Barcelonában** töltöttük, ahol egy szabadtéri misén vehettünk részt, amelyen több száz, ha nem ezer fiatal vett részt. Ezt pár órás szabad városnézés követte eldugott kis utcákkal, hatalmas épületekkel, hangulatos kávézókkal, gyönyörű templomokkal. Délután lehetőségünk nyílt a Világörökség részét képező, 1882 óta épülő Sagrada Família megtekintésére. Őszintén szólva, kívülről leginkább egy sárlavinára emlékeztette a társaságot, ezért volt hatalmas mindannyiunk ámulata, amikor beléptünk az épületbe. A hirtelen megdöbbenést tátott szájak követték, ugyanis a minket fogadó látvány egyszerűen elmondhatatlan volt. Egy erdőt idéző templombelső, szinte beláthatatlan belmagassággal, hatalmas színes ablakkal, lifttel, csigalépcsővel, 3 emeletes karzattal, az oltár fölött lógó megfeszített Krisztussal... Befogadhatatlan, elmondhatatlan, szokatlan, sok, mégis egyszerűen fantasztikus. Amit látni kell. Egy darabig próbáltam mindezt fényképen

hazahozni, de beláttam, hogy esélytelen. Pár az oltár előtt elmondott ima után továbbálltunk, bennünk egy hatalmas élménnyel. Az utolsó itt töltött napunkat városnézéssel töltöttük, este pedig szentségimádáson vettünk részt. Másnap korán indultunk tovább végállomásunk felé, **Madridba**. Madridba érkezésünkkel kiderült, hogy nem a fővárosban, hanem egy tőle kb. 30 km-re lévő agglomerációs kisvárosban lesz a szállásunk. Megkaptuk a spanyol zarándokcsomagot, ami hátizsákot, kalapot, pólót, térképeket, tájékoztató könyveket tartalmazott. Városszerte önkéntesek hada figyelte az eseményeket, akik segítséget nyújthattak (volna, ha beszéltek volna angolul). A következő napokban délelőttönként katekézist tartottak a világtalálkozó magyar részvevői számára. Délutánonként a múzeumoké, gyönyörű parkoké, és egyéb látványosságoké volt a főszerep. A Találkozó napjai alatt kulturális fesztivál programjai is várták az érdeklődőket a város számos pontján. Hatalmas tömeg árasztotta el Madridot, a metrók, az utcák, múzeumok és parkok mind fiatalokkal voltak tele, akiknek nyakában ott lógott a zarándokok azonosítására szolgáló nyakba akasztható

azonosító lapocskára. A kijelölt éttermekben, ahol fogyasztásra jogosítottak minket a napi három étkezésre kiosztott ételjegyek, olykor az utcáig érő sorok kígyóztak tele vidáman énekelgető és tapsoló olaszokkal vagy brazilokkal, vidáman csacsogó franciákkal és még oly sok nemzet különböző mentalitású tagjaival. Egész Madridot áthatotta a világtalálkozó fiatalos, vidám légköre.

A Szentatya augusztus 18-án délután 4-kor érkezett Madridba, de voltak, akik már hajnalban

elfoglalták a helyüket valamelyik út mellett, ahol az egyházfő délután elhalad majd. A másnap este megrendezett pápai keresztúton is hatalmas, hömpölygő tömeg vett részt, ami a világtalálkozó egyik kiemelkedő eseménye volt. Másnap, a találkozó zárásaként a zarándokok kivonultak a Cuatro Vintos repülőtérre, ahol a kétmillió résztvevő a repülőtér egész területét hálósákokkal beterítve várta a pápa megérkezését. **A pápai mise és imavirrasztás** programját azonban egy nem várt esemény, egy hatalmas felhőszakadás bolygatta meg, amely ledöntötte az áldoztatásnak helyet adni tervezett hatalmas sátrak egyikét, egy másikat pedig félig. A védtelen zarándokok a hatalmas homokvihar és az eső következtében mindenestül sarasak lettek, de nem csökkent a lelkesedés, így kitartásukat látva a Pápa sem hagyta el az emelvényt, és egy fölé tartott esernyő alatt várta meg a vihar távozását. Összefagyva, koszosan hajtottuk le fejünket hálósákjainkra, de a szabad ég alatt mindenki közel érezhette magát a Jóistenhez. Másnap reggel a pápai szentmise után szépen lassan tömött sorokban hagytuk el a repülőtérrel, hogy ki-ké a saját hazája felé vegye az irányt. Utazásunkat megszakítva Torino mellett, a Don Bosco szülőháza melletti épületben töltöttük az éjszakát (a lányok végre ágyban, hihetetlen érzés volt ☺), ahol nagy élményt jelentett egy szent ember „környezetében” mozogni. Végtelennek tűnő buszozás után léptük át a magyar határt, csodálhattuk meg a Balatont és hívhattuk fel régen látott szeretteinket.

A majd 3 hétig tartó utazás nagyon erőpróbaló volt ugyan, mégis rengeteg élményt adott, amiben e nélkül soha nem lett volna részünk. A távoli országok szépségei, a közösség érzése, az imák, a pápa közelsége mind-mind felejthetetlen emlékeket jelentenek mindannyiunk számára.

Kósa Gyöngyvér (iskolánk egykori tanulója)

„Csapataink harcban állnak...”

Iskolánkban október 21-én emlékeztünk meg az 1956-os forradalom történéseiről. A 11. évfolyam előadásában láthattuk megelevenedni a történelmi eseményeket. Október 23. nemzeti ünnep hazánkban.

1945 áprilisában véget ért a második világháború. Az ország romokban hevert. A magyar nép óriási erővel látott hozzá a haza újjáépítéséhez. Az országot megszálló szovjet csapatok segítségével azonban olyan emberek kerültek hatalomra, akik függetlenséget, szabadságot hirdettek, de valójában zsarnokság uralkodott a népen. Az elégedetlenség, az elkeseredés, a szabadságvágy az ifjúság körében váltott ki először nyilvános szervezkedést. Az egyetemisták 16 pontban foglalták össze követeléseiket. Többek között: szólás- és sajtószabadságot, a Kossuth-címer visszaállítását, március 15-e nemzeti ünneppé, október 6-a nemzeti gyásznappá való nyilvánítását.

A diákok 1956. október 23-ra tüntetést szerveztek Budapesten. A tömeg délután a Petőfi-szobortól a Margit-hídon át a Bem térre vonult. Itt a nemzeti színű lobogókból kivágták a sztálinista címet. A Parlament előtt már százezres tömeg követelte Nagy Imrét a kormányba. Este, fél tíz körül a tüntetők ledöntötték a Dózsa György úton álló Sztálin-szobrot, a zsarnokság jelképét. A Rádiónál a tizenhat pont beolvasását követelték, ezt azonban megtagadták tőlük. A feldühödött tömeg jelszavakat skandált. Sötétedéskor eldördültek az első lövések, megindult a fegyveres harc. A forradalom kitört.

Gregor Csilla 12. C

Tiszaalpári kórustábor

Az idei évkezdést mérföldkő volt iskolánk életében. Új szellemben nyitottuk meg a tanévet és a nagyszabású rendezvényen az iskola énekkara is szerepelt. Többek között erre készültünk fel Tiszaalpáron, augusztus utolsó napjaiban. 26-án reggel izgatottan indultunk útnak a kórustáborba és bő 2 óra utazás után érkezünk meg az ottani vasútállomásra. Onnan "kisebb" sétával,

bőröndökkel felpakolva értük el táborunk helyszínét, amely egy kolostor vendégháza volt. Az ott élő nővérek nagyon kedvesen fogadtak minket és körbevezették a csoportot a kolostorban és környékén. Még a kriptába is lementünk, azonban az ottani imádkozást éhes gyomrok korgása zavarta meg. :) Ebéd után elkezdtük a felkészülést. Szinte az egész délutánt új művek tanulásával töltöttük. Ezt követően ismerkedős este került sor, ahol bemutatkoztak a 9.-esek. A másnap szintén énekléssel telt, de a sok munkáért az esti KI MIT TUD?! kárpótolt minket. Sok-sok érdekes produkciót láthattunk, nagyon jól szórakoztunk. Az utolsó napon kisebb koncertet adtunk a kolostor lakóinak, majd egy közös ebéd után fájó szívvel indultunk haza. Reméljük, jövőre visszatérhetünk! :)

Jótekonysági hangverseny

Szeptember 26-án este a templomban Jótekonysági hangversenyt rendeztek. Az ünnepségen kórusunk is énekelt. Egyházi műveket adtunk elő, amelyekkel nagy sikert arattunk.

Márton Boglárka 11. D

Szalagtűző 2011

Igen, végre mi is eljutottunk az áhított szalagig, amelyet egy egész esti ünneplés keretében felavattunk és november 12. óta büszkén hordunk kabátunkon, a szívünk felett.

A szombat esti produkciókat lázas előkészület jellemezte, ami (remélhetőleg) még jobban összekovácsolta az osztályokat, mindenkinek rekeszizom-szaggató nevetésekben volt része a próbák során. Szegény „Imibának” néha meggyúlt a baja a keringősökkel, az előadáson beleadtunk mindent, és reméljük, sikerült meglepni őt.

A „tizenkétbések” voltak talán a legötletesebbek, ők UV fényvel világították meg fehér ruháikat és kiegészítőiket, ami igen látványos volt, még a fehéritett fogsoruk is világított. A „cések” újraértelmezték a keringőt egy

One Republic dalra, a próbababák álarcosbálját idézték meg. A „dé” osztály filmzenék egyvelegével készült, a *Step Up*-tól kezdve a *Macskajajig* hatféle táncra ropták, demonstrálva az osztály sokszínűségét. De ha már a táncokról beszélünk, hadd említsem meg azt az életérzést, amikor az egész iskola együtt vonatozik és dobáljuk a pacsikat... Barátaim, ez eszméletlen jó! A fényképész rögtönzött stúdiójánál tömött sorban álltak az emberek, a *Napot* mindenki meg akarta örökíteni és végigböngészve a képeket, nos... van miből válogatnunk. Emlékszem, kis kilencedikes koromban felnéztünk a nagyokra, fecskefogadalmunk tartalmazta a szalagot viselő diákok felsőbbrendűségének tiszteletben tartását, akkor még csak a nagytesóktól hallottunk a végzős létről, ami nekünk most igen keményen megkezdődik. Most már mindenki a továbbtanuláson tarthatja a szemét, nem a kölcsönzős ruhák épségén. Még megrendeljük az utolsó fényképeket, ráírjuk a dátumot, hogy „2011. 11. 12.” és mikor később felcspajuk a fényképalbumot, jó érzéssel fognak eltölteni a „mi napunk” emlékei. Az aranyköpések, a táncórák alatti bohóckodások... Úgy érzem, és ahogyan a közönségtől is hallottam, igen színvonalas produkciót sikerült nyújtania az évfolyamnak, és köszönjük tanáraink részéről az alapos szervezést, hiszen a segítségük nélkül nem jöhetett volna létre ez az este.

Kovács Janka 12.D

Végzős diákjaink így emlékeznek szalagavatójukra:

„Szerintem nagyon jól sikerült a szalagavatónk. Érdekes, izgalmas táncokat láthattunk és egy káprázatos keringőben is gyönyörködhettünk. Nekem nagyon tetszett, emlékezetes pillanatok voltak az életünkben. Hiszen ez nem csak egy szalagtűzés, hanem az életünk egyik fejezetének lezárása.”

Csbai Nikolett 12. B

„Én személy szerint nagyon jól éreztem magam. Számomra a próbák nem voltak fárasztóak, sőt nagyon élveztem őket (amivel szerintem a többiek is így vannak). Mostanság beszéltük is, hogy nehéz megszokni, hogy csütörtök délutánonként ezek már nincsenek. A buli is nagyon jó volt szerintem, öröm volt látni, hogy jól érezték magukat tanáraink, illetve azok az osztálytársaink, akikkel eddig nem nagyon volt alkalmunk bulizni.”

Nyeső Alexandra 13. C

„A táncpróbák nagyon jól teltek, néha elég nehezen álltak össze a dolgok, de a végére mindenki megtanulta, ahogy tőle telhetett. Voltak kisebb veszekedések, hogy mi is legyen a koreográfiában, melyik elem, de sikerült megegyeznünk.

A próbák alatt sok mindenkivel jónak lettünk, kicsit jobban megismertük a más évfolyamból való személyeket is, akikkel eddig nem is beszéltünk. De a sok gyakorlásnak és fáradozásnak meglett az eredménye.

A szalagavató után és a táncokat követően nagyon jól éreztük magunkat az élő zenés bálban.

A buli, azt hiszem, hogy mindenkinek maradandó élmény (vagy nem).. de mindenképpen emlék! :)”

Herczeg Dóra 12. D

*Kicsiknek üzenőfal a teremajtón, nagyoknak a Facebookon,
avagy osszuk meg egymással jókívánságainkat...*

Iskolánk általános iskolás diákjai és pedagógusai a szülőkkel együtt október 1-jén rendezték meg új hagyományukat, a Családi Napot. A program sikeréről, céljairól, valamint az elsős diákok mindennapjairól Kelemenné Tánczos Anikó tanár nénivel készítettünk interjút.

Mi volt a Családi Nap lényege, célja?

- Elsősorban hálaadó családi napnak szántuk. A célunk az volt, hogy hálát adjunk az iskolánkért, az új és régi barátainkért, erősödő közösségünkért és a természet ajándékaiért. Emellett fontos volt az, hogy a családok, pedagógusok megismerjék egymást, együtt legyenek, és hogy mindannyian megélhessük: mi egy nagy család tagjai vagyunk.

Ki volt az esemény indítványozója, alapítója?

- A hagyományteremtő alkalomra először 2009 októberében került sor. Az akkor induló Szent József Római Katolikus Általános Iskola szervezte az első családi napot.

Milyen programokkal, műsorokkal várták az érdeklődőket?

-A közös napot Máthé György atya áldotta meg és egy közös imádsággal kezdtük a napot. Utána közösen énekelünk, együtt játszottak a felnőttek a gyerekekkel. Később egy közös ebédre került sor a szabadban, minden osztály kézműveskedett, majd a napot áhítattal zártuk.

A gyerekek adtak elő valamilyen műsort? Ők hogy érezték magukat?

-A Zene világnapján készült előadásait a szülőknek itt adták elő. A gyerekek felszabadultan érezték magukat. A mosolygós, kipirult arcok mindent elárultak. Van egy szentírási rész a Példabeszédek könyvében, mely kíséri programjainkat és olyan jóleső érzés volt ezen az együttléten is megélni: „Aki másokat felüdít, maga is felüdül” Péld 11,25

Milyen programokkal teszik Önök, pedagógusok színesebbé a kis diákok életét a mindennapokban?

-Mi nem csak azt szeretnénk elérni ebben az iskolában, hogy a gyerekek okosak és ügyesek legyenek, hanem sokkal inkább a lelküket, a jellemüket szeretnénk ápolni, építeni. Szeretnénk, hogy a gyerekek figyeljenek egymásra, ezért közös feladatokat, játékokat szervezünk nekik. A legutóbbi az az üzenőfal, amit a teremajtón alakítottunk ki, hogy megoszthassák egymással a jókívánásaikat. Az ajtó mindössze fél nap alatt betelt, ez is tükrözi, hogy mennyire jóindulatúak ezek a kisgyerekek.

Köszönjük az interjút!

Földi Adina, Karsa Patrik – 10.C

A Tiszaparti Kórusa Egerben

Iskolánk kórusa 2011.október 21-23. Egerbe kapott meghívást, az Éneklő Magyarország elnevezésű Regionális Kórusfesztiválra. A felkérésnek nagy örömmel tettünk eleget.

Pénteken reggel korán indult buszunk, álmosan vágtunk bele kalandunkba. Útközben megnézhattuk Ipolytarnóc világhírű természetvédelmi területét, amely a régmúlt emlékeit őrzi, a vulkáni katasztrófa során betemetett ősi kincseket. Bátorságpróba keretén belül tesztelhattuk merészségünket. A többiek addig a mesés szép tájban gyönyörködhetnek. Ilyen fárasztó program után jó volt megérkezni Egerbe, szállásunkra, a Szent Hedvig kollégiumba. Szabadprogram keretében élvezhattuk a város adta lehetőségeket. Kellemeset sétáltunk az esti fényben a kivilágított vár körül, beültünk hangulatos kis kávéházakba... De természetesen mindenkit a szombati fellépés foglalkoztatott leginkább.

A Minősítő hangversenyt másnap délelőtt tartották. Nagyon izgultunk, de az idő haladtával egyre jobban vártuk szereplésünket. A megmérettetés után szerencsére könnyedebb program várt minket. Meghallgathattuk a Bazilikában Liszt Ferenc: Krisztus Oratóriumát. Liszt születésének bicentenáriuma alkalmából Király Csaba Liszt-díjas művész átiratában csendült fel Liszt remekműve, a Cantus Agriensis és a Cardinal Mindszenty Kórusok előadásában. A nap további részében ismét szabad program várt ránk, amit maximálisan kihasználtunk.

A díjkiosztó ünnepségre este került sor. A Tiszaparti kórusa Arany diplomát kapott, illetve elnyerte a Hangverseny kórus címet. Mindkét kategóriában a legmagasabb elismeréseket. A díjakat kitörő örömmel fogadta. Büszkék voltunk és vagyunk, hogy ilyen eredményesen szerepeltünk. Este mindenki örömmáorban úszott, s sajnáltuk, hogy véget ért egri utunk. Vasárnap még várt ránk egy templomi koncert, amely felemelően szép volt.

Utazásunkat folyamatos felkészülések, próbák előzték meg. S ahogy közeledett indulásunk napja egyre biztosabbak voltunk benne: minden fáradtságunkat megérik az ilyen pillanatok. Köszönjük a lehetőséget!

Fazekas Barbara 11.D

Egy nap, ami a zenéről szól

1975-ben az UNESCO október 1-jét a zene világnapjának nyilvánította Yehudi Menuhin világhírű hegedűművész kezdeményezésére. Yehudi Menuhin 1975-ben az ENSZ Nemzetközi Zenei

Tanácsban töltött be elnöki tiszteletet és így hívta életre a Zenei Világnapot, amelyet idén 34. alkalommal ünnepelhetünk. Az első Világnap tiszteletére írott köszöntője így hangzott:

„Kedves Kollégák, Barátaim!

Nagy örömmel tölt el, hogy idén, a Nemzetközi Zenei Tanácsban betöltött elnöki tisztem utolsó évében megnyithatom az első Zenei Világnapot... és a Zenei Világnapot...

(...) A zene azonban továbbra is módot ad arra, hogy az emberek ma is

megértsék egymást, amikor az emberiségtől a múlt előítéletei távolabb állnak, mint valaha, de megerősödve kerülnek előtérbe azok az örök értékek, amelyek mindig részét képezték bármely nép minden művészi megnyilvánulásának.(...) Jó lenne, ha a zenei héten egy-két percet a csendnek szentelnénk mindenütt a világon, a gondolkodásnak, a hallgatásnak és az elmélyedésnek(...) Azt mondanám, hogy az adott időben az egész világon legyen egy pár percnyi csend, mert ez nagyon fontos a zene élvezéséhez. Azt szeretném, ha a csendnek e perceit követően utcákon, minden gyárban, otthonban, koncertteremben és operaházban megszólalna a zene. Az előző napok eseményeinek elő kell készítenie a csúcspontot, a Zenei Világnapot. Kérem Önöket, tegyenek meg mindent ezen esemény érdekében, mely nemcsak a zene, hanem a világ számára is fontos. (...)”\Yehudi Menuhin\ Elhangzott: 1975. október 1. Toronto, Kanada

Iskolánkban 2011. október 3-án az első órában tartottuk megemlékezésünket a zenéről. A legszebb az volt, hogy minden osztály részt vett benne. Valamennyi osztály megzenésített verseket adott elő valamilyen művész, vagy pedig a saját feldolgozásában. Kedvelt költők voltak József Attila, Petőfi Sándor, valamint Radnóti Miklós.

Sipos Nikolett 12. C

Bécs advent idején

November 26-ával iskolánkba is beköszöntött a karácsonyi hangulat, mely egy nagyszerű kirándulással kezdődött. Az úti cél pedig a nevezetes bécsi adventi vásár volt.

Reggel 5-kor mindenki kómás fejjel felkászálódott a buszra és nekivágtunk a hosszú útnak. Bécsbe érve, kaptunk egy kis ismertetőt a városról és Sissi hercegnőről Virágné Józsa Csilla és Nagyné Ferék Éva tanárnőktől.

Az első állomásunk a Schönbrunn kastély előtti karácsonyi vásár volt. A tér nagyon szépen fel volt díszítve, körben pedig bódék álltak mindenféle kézműves tárgyakkal. Utána a városban a Természettudományi és Szépművészeti Múzeum közötti vásárt néztük meg, illetve néhányan még bementek a Természettudományi Múzeumba is. Ezután jött csak a java. Megnéztük a Stefansdomot, majd szabadidőnkben telitöltük a zsebeinket Mozart-csekkival, és elindultunk a Rathausplatzhoz, Bécs legnagyobb vásárába. Mikor besötétedett, akkor láttuk csak igazán, milyen gyönyörű a város. Mindenütt karácsonyi díszek és világítás volt.

Este 7 órakor indultunk haza. Az egész napos mászkálás mindenkit nagyon kifárasztott, ezért a hazafelé vezető út többé-kevésbé zavartalan alvással telt el.

Juhász Eszter 12. c

72 óra kompromisszum nélkül

Idén is megrendezték Szolnokon a „72 óra kompromisszum nélkül” elnevezésű programot, melyen a fiatalok önkéntes programon belül segítenek másokon, és teszik szebbé Szolnok városát.

Mint a tavalyi évben, idén is részt vett egy csapat az iskolánk 10. C osztályából. A program 2011. 10. 14-16-ig tartott. Az első napon a NEFAG parkerdőben szépítettük a környezetet, majd az Ifjúsági házban készítettünk idézetes kártyákat, melyeket a Hetényi Géza megyei, illetve a MÁV kórházban osztottak szét. A második napon „DOHÁNY KOMMANDÓZTUNK”, ahol az eldobált cigarettacsikkeket szedtük fel, és a dohányzó járó-keelő emberek figyelmét hívtuk fel a dohányzás veszélyeire, hátrányaira, így elérve, hogy adjon nekünk egy szál cigarettát egy szem cukorért cserébe. A harmadik napon pedig „SZERETET KOMMANDÓZTUNK”, amikor pedig az utcán sétáló gyerekek között osztottunk szét játékokat, ezzel is örömet okozva nekik.

Az idén is nagyon jól éreztem magamat, és szerintem az egész csoport nevében beszélhetek. Reméljük, jövőre is megrendezik a programot, és akkor is jelentkezhetünk rá.

Karsa Patrik (10. c)

A résztvevők névsora: Bársony Alexandra, Csizmadia Réka, Fehér Anna, Földi Adina, Gajzágó Fanni, Papp Adrienn, Kobela Lilla, Trabajkó Cintia, Tóth Brigitta, Vígh Veronika, Karsa Patrik

" Hogy mi volt a legemlékezetesebb? Egyértelműen a gyerekek mosolya. :)"

Fehér Anna (10. c)

ÉN, ITT MONDD A SAJÁT NEVED MEGFOGADOM...

A fecskeköszöntő ebben az évben egy októberi délutánon zajlott, ahol minden 10.-es osztály külön-külön avatta fel az idei 9. osztályosokat. Mindegyik osztály más és más próbákat talált ki a fecskéknek, de mindegyikükénél megvoltak a közös pontok, a tánc és a zene.

A 9. a osztály minden tagjának egy-egy lepedővel kellett elindulnia otthonról, ami a délután folyamán ruhaként szolgált, akárcsak az ókori görögöknél. Miután felkerültek a ruhadarabok, a fecskéknek különböző zenékre kellett táncolniuk, ami nem kell, hogy mondjuk, nem éppen a történelmi hangulathoz illett, viszont annál jópofább volt. A tánc után következett a rövid eskü, ami után az „ások” fellélegezhettek, rájuk már nem várt több megpróbáltatás.

A 10.b-sek egy rövid dallal köszöntötték az alattuk járó matek-énekes diákokat, akiknek aznap fekete-fehérben, gólyaorral kellett megjelenniük, ezután párokra osztották őket. Mindegyik pár kapott egy-egy újságpapírt, a zene ismét elindult, és az volt a feladatuk, hogy úgy táncoljanak a papíron, hogy véletlenül se lógjon le róla a lábuk. A feladatban az volt a különleges, hogy a „lötyögés” nem volt elfogadott táncként, hanem az egyik 10.b-s lány mozdulatait kellett utánozniuk. Akik az első körből kimaradtak, nem lélegezhetek fel végleg, hiszen a

táncparkett rájuk is várt. Nekik különböző stílusú zenékre kellett táncolniuk. Akik a táncból kimaradtak, azoknak is volt feladatuk. 4 szerencsés embernek egy fülhallgatón keresztül hallott dalt kellett úgy elénekelnie, hogy a többiek kitalálják, mi is lehetett az. Azt gondolná az ember, hogy énektagozatosoknál ez könnyen ment, de csak az tudja, hogy így volt-e, aki ott volt a fecskeavatáson. A 10.b-sek nem bízták a véletlenre a dolgot, mert a fecskéknek egy lábon kellett az esküt elmondaniuk, akárcsak a gólyáknak, ami majdnem felért egy teszi órával.

A 9.c-nek sok feladat közül talán az almahalászat volt a kedvence, amikor is 1 perc alatt minél több almát kellett kiszedniük egy tálból, anélkül, hogy

használhatták volna a kezeiket hozzá. Volt, aki gyorsan teljesítette a feladatot, így ő lett az osztály legrátermettebb embere, és azóta is köteles minden, az osztály által elkövetett hibáért felelősséget vállalni. Azt persze nem tudjuk, hogy ez a feladat is olyan jól megy-e neki.

Ezenkívül a c-s tanulókat már reggel szív formájú táblákkal vártuk, amiket egész nap hordaniuk kellett rajta a 10.c-t dicsérő feliratokkal. Nagy kihívás volt még a 9-es diákoknak az „élőkép”, ahol már a pár nappal az avató előtt kihúzott állatokat kellett eljátszaniuk, illetve lehetőségük volt nekik is, hogy megmutassák a tánc- és énektudásukat is. De mi is megcsillogtattuk a hangunkat egy saját magunk által írt dallal, amivel bemutatkoztunk a „kicsiknek”.

„Mindenki azon tanakodott, vajon mire kell a fehér lepedő? Senki sem gondolt arra, hogy tógát csinálnak nekünk belőle, ami ötletes volt, mert illik az osztály személyiségéhez.” 9.a

„Nagyon sokat nevettünk a b-seken, ők például gólyáknak öltöztek. Imádtuk az egészet, és örömmel fogunk rá visszaemlékezni” 9.a

„Szerintem nagyon jó volt, és örülök, hogy nekem kellett almát halászni.” Varga Nikolett 9.c

Fehér Anna 10.c

A tanév I. fűrésze

Szeptember 24-én sor került a sokak által várt idei 1., összességében pedig az 5. túrára. Most Mátraháza – Galyatető - Mátraalmás volt az útirányunk. Ez a túra is rengeteg élménnyel gazdagított minket, és olyan dolgok történtek velünk, amelyek még ezelőtt egyik túrán sem. A társaság 15 tanulóból és 9 felnőttből állt. Legnagyobb örömünkre nem csak jelenlegi, hanem 2

volt diáktársunk, illetve Andrassy Judit tanárnő is visszatértek köztünk. Most is, mint mindig, a 12.D és a 11.D képviseltette magát a legtöbb túrázó szellemű fiatallal!

Szerencsénkre rendkívül szép, napos időt fogtunk ki. Az indulás után 2 órával meg is érkeztünk Mátraházára, ahonnan elindultunk a tervezett 15km-es utunkra. A túra legelején várt minket egy meredek emelkedő, aminek a megmászása néhány ember számára nem is volt egyszerű feladat. Az út további része nagyszerű kilátást biztosított, amit tökéletesen megcsodálhattunk pihenőnk során. Ezek után tovább is indultunk. Legalábbis megpróbáltunk... ám nem találtunk túrajelzést az erdőirtásnak köszönhetően. Ezért a két túravezető, Molnár Zsolt tanár úr és Andrassy Judit tanárnő elindultak külön irányba megkeresni a helyes utat.

Addig mi pihentünk, csodáltuk a tájat és gondolkodtunk, merre lehetne menni. Egy idő után, mivel a tanárok nem jelentkeztek, elindultam egy járhatatlannak tűnő úton. Nagy nehezen átvágtam magam a szúrós, tövises bokrokon, majd meg is találtam a megfelelő turistajelzést. Ezután mutattam meg tanárnőnek a helyes irányt.

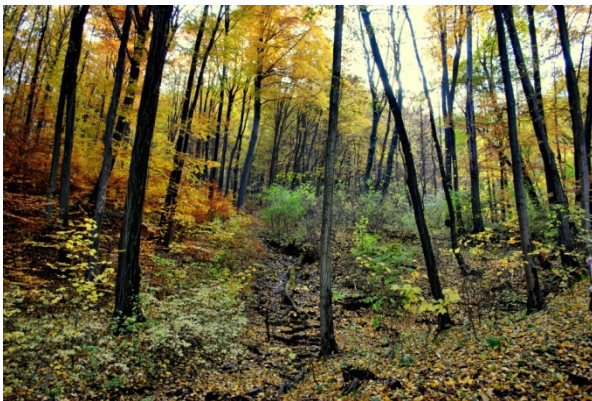
Eme kis incidens után felértünk Galyatetőre, ahol megpihenhettünk a

helyi vendéglőkben, kipihentük magunkat és elfogyasztottunk néhány frissítőt. Tovább indultunk Mátraszentlászlóra, végső állomásunkhoz, a buszhoz. Útközben felmáztunk egy kilátó tetejére, ahonnan ismét megcsodálhattuk a természet nyújtotta csodálatos látványt. Ismét szembekerültünk egy nagyon meredek hegyoldallal, ez esetben lefelé haladva. Nehézkes és kellemesen fárasztó volt ez a rész. Végül elértünk Mátraalmásra. Na de hoppá! Nem is itt kellett volna kilyukadnunk. Mint később kiderült, az egyik elágazásnál rossz felé jöttünk (elvileg ez az én hibám) és teljesen máshová érkeztünk, mint ahol a busz volt. Megjegyzem, ilyen többet nem fordul elő, mivel engem eltiltottak attól, hogy a csoport legelején menjek, és rossz irányba vigyem a csapatot. Molnár Zsolt tanár úr hívta a buszt, hogy jöjjön értünk. Ám sajnos a busz elakadt, mivel baleset volt az úton. Ezért mi mentünk a busz felé - könnyed 5km-es sétát tettünk meg, utána megpihentünk. Végül 8 óra tájt érkeztünk meg Szolnokra, mindenki hazajutott épségben és biztonságban. Összességében élveztük a meghosszabbodott túrát. Bízom benne, hogy kedvet kaptatok a túrázáshoz!

Majnár Sándor 11. D

Lillafüred

Őszi szünetben az iskola a Bükk-hegységbe, Lillafüredre szervezett túrát. Először szántam rá magam, hogy megnézzem, hogyan zajlik egy ilyen kirándulás. Többen hívtak, nekem pedig nem kellett sokat gondolkodnom, hogy jelentkezsek, mert rengeteg pozitív élményt hallottam róla. Összesen 4 barlangot néztünk meg, köztük a Kecské-lyuk és a Dante Pokla nevezetű helyeket.

Nagyon tetszett az őszi táj a sárga, barna és vöröses leveleivel. Miközben sétáltunk, falevelek hullottak előttünk, amiket aztán a szél továbbfújta. A túraútvonal jól megszervezett volt, többször megpihentünk, eközben a fiúk tollaslabdáztak. A társaság összetartó, mindenki nagyon kedves és segítőkész. Szerintem jól sikerült a nap, kellemes időtöltés volt, így a következőkre is mindenféleképpen menni fogok!

Éger Petra 11. C

24 órás vetélkedő

Idén rendezték a XI. szolnoki 24 órás vetélkedőt, amin iskolánk is részt vett. Ebben az évben ókori népek bőrébe bújhattak a versenyzők, ezáltal 8-án és 9-én a város diákjai ókori birodalmakra jellemző ruhákban vonultak fel. Iskolánk lányai és fiai gallok lehettek egy napra. A Kossuth téren tartott találkozó után együtt vonultunk a körcsarnok felé hangos, ki-ki saját csapatát buzdító üvöltéssel.

A csarnokba érkezve mindenki elfoglalta a díszletét, majd következett az első feladat, ami nem volt más, mint egy tánc. Volt olyan csapat, ami egy egész történetet mesélt el, de a lényeg az volt, hogy a saját népükre jellemző zenére adjuk elő az előre elkészített koreográfiát. Miután lementek a táncok, a szervezők egyszerre több feladatot is kiadtak, így minden iskola több csapatra bomlott. Persze minden feladat más és más volt, így mindenki megtalálta a neki valót, az is, aki

gondolkozni akart, és az is, aki a fizikai erejét akarta fitogtatni. A művészlelkűek rajzolhattak, a kreatívak színházasdit játszhattak. Érdekes feladatnak találtuk és jól is szerepeltünk, amikor homokórát kellett készíteni. Minden csapat máshogy közelített a feladathoz. Mi szörppel helyettesítettük a homokot és tökéletesen megfelelt a két összeragasztott üveggel a feladat megoldásához. A színpalak között folyt a következő feladatokhoz az átöltözés, sminkelés és a különböző előkészületek. Rengeteg feladat volt, talán mindre már nem is emlékszünk, de néhány a teljesség igénye nélkül: vámpír divatbemutató, sorversenyek, kötélhúzás, koktéلكészítés, kiütő... Voltak külső segítséget igénylő feladatok is, mint például a nudli gyűjtés. Nagyon sok segítőkész szülő volt, akik hozzájárultak a feladat megoldásához.

Végig fergeteges volt a hangulat, nem is lehetett volna más, hiszen majd 2000 hasonló korú fiatal bulizhatott 24 órán keresztül. Az, hogy hányadikok lettünk, igazán nem fontos. Egy helyet javítottunk a tavalyihoz képest, de az volt a lényeg, hogy ott lehattunk! Hiszen a diákévek nem csak arról szólnak, hogy tanulnunk kell, hanem arról is, hogy jól tudjuk érezni magunkat egymással.

Boros Rebeka 12. C

Sport-Tiszaligeti Napok

Idén 48. alkalommal rendezték meg a mára már nagy hagyománynak, valamint népszerűségnek örvendő Tiszaligeti Napok elnevezésű tömegsportrendezvényt. A sportolni vágyó általános és középiskolások rengeteg helyen kipróbálhatják ügyességüket.

Iskolánk minden évben sok tanulóval, szép eredményekkel vesz részt a megmérettetésen.

Idén a következő sportágakban vettünk részt:

Röplabda-lány 6. helyezett

Rideg Boglárka, Berki Zsanett, Boda Helga, Cseh Réka, Vitár Dorottya, Tancsik Brigitta, Szabó Anita

Röplabda- fiú 2. helyezett

Daróczi Dávid, Méri Bence, Illés Gergő, Bene Róbert, Rideg Boglárka, Boda Helga

Foci- Fiú

I.

csoportos 4. helyezett

Thuróczy Bertalan, Bátyai János, Kővári Ábel, Várnagy Tamás, Ádám Tibor, Hasznos Sándor, Dulcz Csaba, Hornyik Attila.

II.

csoportos 3. helyezett

Kovács Dominik, Szikszai Milán, Suta Gábor, Kovács Kristóf, Damián Martin, Bársony Martin, Szabó Péter

Kosárlabda- lány 5. Helyezett

Kása Viktória, Lázár Orsolya, Einvág Krisztina, Nagy Petra, Rideg Boglárka, Sipos Nikolett

Kosárlabda-fiú

Varga László, Csoór Arvid, Haraszi Attila, Bordás Máté, Kovács Máté, Balogh Krisztián, Tóth Tibor

c Kézilabda –lány 4. helyezett

Nagy Petra, Végh Zsófia, Cseuz Alexandra, Kása Viktória, Nagy Barbara, Joó Boglárka

Akadályverseny-lány 6. helyezett

c Danyi Írisz, Sánta Nikolett, Papp Adrienn, Sipos Nikolett

Akadályverseny-fiú 5. helyezett

Kiszely Márton, Hasznos Sándor, Hornyik Attila, Németh Tamás

Sipos Nikolett 12.C

Filmajánló

LOPOTT IDŐ

(amerikai sci-fi, 101 perc, 2011)

A nem túl távoli jövőben az idő lesz az új pénznem. Az idő múlását egy karba épített óra jelzi. Miután az utolsó másodpercek is elfogynak, az óra tulajdonosa azonnal meghal. Az emberek órája 25 éves korukban indul el. Ezután nem öregszenek tovább, így a gazdagok örökké élhetnek, míg a szegényebbek minden percükért megküzdenek. Ha összeérintik csuklójukat az emberek, az idő szabadon elvehető. A sikátorok sötét életéből feltörekvő fiatal fiú (Justin Timberlake) édesanyja halála után elhatározza, hogy más életet fog élni. Egy időmilliomostól rengeteg időre tesz szert. Mivel gyilkossággal vádolják, kénytelen menekülni. Egy gazdag lányt (Amanda Seyfried) túszul ejt, akivel innentől kezdve sorozatosan török fel a bankokat. Így próbálnak igazságot szolgáltatni. Nagyon izgalmas történet jó színészekkel.

Ha érdekel a sci-fi, mindenképpen nézd meg!!!

Gregor Csilla 12. C

FORRÁSKÓD

(színes, feliratos, amerikai-francia akcióthriller)

Colter Stevens százados egy száguldó vonaton tér magához, és fogalma sincs, hogyan került oda. Egy Christina nevű ismeretlen nő ül vele szemben, aki viszont a jelek szerint azt hiszi, hogy ismeri őt. A százados a mosdóba menekül, ahol a tükörbe nézve egy másik ember arcát látja, a tárcájában lévő személyi igazolvány alapján pedig Sean Fentressnek hívják, és tanár. Ekkor hatalmas robbanás rázza meg a vonatot. A következő pillanatban Colter egy ultramodern elkülönítőben találja magát, ahol egy Goodwin nevű egyenruhás nő azt követeli, hogy számoljon be mindenről, amit látott. Colter kulcsfontosságú küldetésen vett részt, amelynek célja azonosítani a merénylőt, aki néhány

órával korábban elpusztította a vonatot, és aki egy még nagyobb hatóerejű bomba felrobbantásával ezrek megölésére készül Chicago szívében. A "Forráskód" fedőnevet viselő szupertitkos program lehetővé teszi, hogy Colter egy párhuzamos valóságban rövid időre felvegye Sean személyiségét a végzet felé tartó vonaton. Valahányszor visszatér a szerelvényre, Colternek csak nyolc perce van, hogy megtalálja a merénylőt. Minden alkalommal

újabb bizonyítékokra bukkan, de a gyanúsított egérutat nyer. Minél többet tud, annál biztosabb benne, hogy meg tudná akadályozni a robbanást - ha egyszer nem futna ki az időből.

Ha a film első látásra nem is túlságosan érthető, érdemes megnézni, mert nagyon érdekes.

Főleg azoknak ajánlom, akik szeretik a különleges, kalandos dolgokat.

Sipos Nikolett 12. C